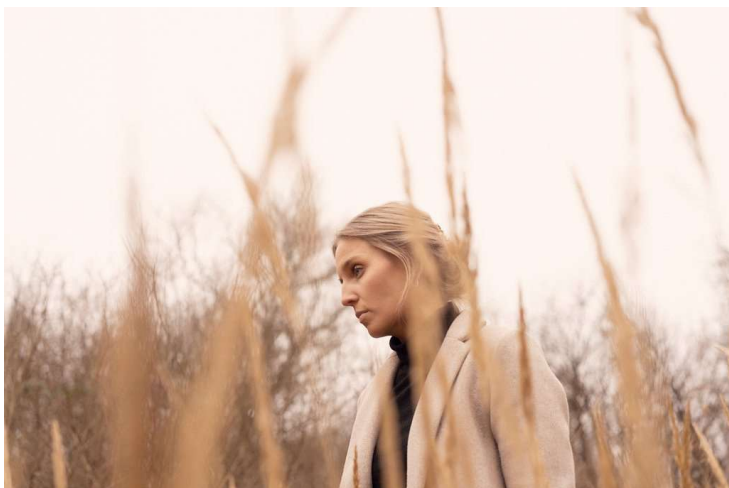

Forestilling om en dåb

Forfatterportræt: Lærke Posselt

ANMELDELSE / 05.10.20

Emilie Parsbæk Skibdal debuterer med en poetisk sansende roman om død.

Mikkel le Févre

Emilie Parsbæk Skibdals debutroman *Smitte gennem hud og luftveje* handler om en kvinde, der bor i København med sin kæreste, da hun i en ung alder får konstateret cancer.

Det får hende til at rejse til Femo, hvor hun er vokset op, fordi hun »har en forestilling om en dåb. At havet på en eller anden måde er det eneste, der kan rense mig helt. Gøre mig rask«.

Romanen, der for det meste består af erindringsglimt, er gennemsyret af død. Ikke bare, når fortælleren tænker tilbage på mormorens død på hospitalet, morfærens druknedød eller aflivning af dyr, nej, døden er til stede overalt.

Som her i en passage om en so, der stopper op i »sin snusen, og i dette helt stille øjeblik forekommer det hende, at den kigger på sin døde unge med sorg. Forstår, at den er død. Og nu åbner den munden igen. Og som om den ikke ved, hvad den skal gøre, begynder den at æde den«.

Gennem romanen fortælles der også om et dødsbo, et teaterstykke, en hund, der blev væk, en refleksion om, hvad vi arver, og en forundring over Jackie Kennedys reaktion i kølvandet på mordet på John F. Kennedy.

“ Romanen er gennemsyret af død.

Det kan umiddelbart virke rodet og unødvendig eklektisk, men det, erindringerne har til fælles, er en melankoli, der ikke er kulsort og opgivende. Den er nærmere poetisk, den balancerer mellem at være sorgrig og momentan smuk.

I et afsnit, der beskriver timerne efter mormorens død, tager hovedpersonen og hendes søster hen til mormorens hus for at hente tøj. Imens de befinder sig der, spørger søsteren, hvordan det går. Det går ikke særlig godt, men, betoner hovedpersonen, det skal søsteren ikke fortælle til deres mor. I forlængelse af det reflekterer hun:

»Det er let at være modig, når der ikke er noget at være bange for. Hun siger, at hun også har følt meningsløshed i perioder. Men jeg ved, at det ikke er rigtigt. Hun er meget mere taknemlig end mig. Hun er ligesom vores far«.

I den sidste tredjedel af romanen er der en serie af passager om hud, ansigter og hukommelse. Fortælleren beskriver, hvordan der er opstået en sort plet i et ansigt. Denne plet åbner sig, og der viser sig to »store, mørkeblå huller«.

Ansigtet bliver derefter væk, men i stedet for at blive til ingenting, bliver det til en sort cirkel. Glemslen er komplet, og hun »kan ikke huske, hvordan han så ud (...) Dit ansigt er væk nu. Jeg glemmer dit ansigt, det er det, der sker nu, jeg har glemt dit ansigt«.

Bogen er rig på passager som denne, der gør *Smitte gennem hud og luftveje* til en følsom og sanselig læseoplevelse. Men følsomheden bliver aldrig sentimental. Det bliver aldrig *for meget*, takket være Skibdals afmålte og minimalistiske sprog, der næsten er blottet for adjektiver.

Man kan godt kalde *Smitte gennem hud og luftveje* for en roman om sygdom, men det er ikke det eneste, den er. Langtfra. Den er snarere en roman, der slet og ret undersøger vilkåret: at være til i verden som et sansende og erindrende menneske.

FAKTA

Emilie Parsbæk Skibdal, *Smitte gennem hud og luftveje*, Gladiator

